

Arrest

nr. 284 234 van 1 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2022 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 02.10.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam: B. (..)

Voornaam: M. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 04.10.2022

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten,

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene kan enkel een Albanese identiteitskaart voorleggen.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 02.10.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van fietsdiefstal.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen hoe lang hij al in België verblijft. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel. logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 02.10.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van fietsdiefstal.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.2.1. SCHENDING VAN HET HOORRECHT – ART. 41 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE UNIE – SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 74/14 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (HIERNA: VREEMDELINGENWET)

6.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie bepaalt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

7.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met afwezigheid van termijn. De afwezigheid van termijn (i.e. een onderdeel van de bestreden beslissing) vormt de feitelijke en juridische grondslag voor het opleggen van het inreisverbod (cfr. art. 74/ 11 § 1, tweede lid , 1° van de Vreemdelingenwet).

8.

Voorafgaandelijk de totstandkoming van de beslissing werd verzoeker niet in staat gesteld zijn standpunt naar behoren kenbaar te maken en heeft verwerende partij dan ook geen rekening gehouden/ kunnen houden met diens opmerkingen.

Verzoeker spreekt geen Nederlands / Frans / Engels en er was geen tolk aanwezig om de gezegdes van verzoeker te vertalen.

Noch het administratief verslag, noch het formulier hoorrecht leveren het bewijs dat verzoeker naar behoren in staat werd gesteld zijn standpunt kenbaar te maken.

Het louter formele bestaan (of beter de creatie) van formele documenten betekent uiteraard niet dat daarmee ipso facto ook het hoorrecht als geëerbiedigd kan worden beschouwd.

Opdat het hoorrecht als geëerbiedigd kan worden beschouwd, dient te blijken dat de vreemdeling daadwerkelijk de mogelijkheid werd geboden zijn standpunt kenbaar te maken en dat met de nodige aandacht kennis wordt genomen van de opmerkingen van de betrokkene.

Zulks betekent dat minstens verzoeker in een taal die hij begrijpt wordt gehoord en zijn standpunt kenbaar kan maken.

Uit het administratieve dossier kan zulks in casu niet worden afgeleid.

Dat mogelijks een formulier hoorecht werd ondertekend, berust op de kwalijke praktijk om de vreemdeling die in een bijzonder precare positie verkeert documenten te laten tekenen die hij niet begrijpt.

Zolang niet wordt aangetoond dat verzoeker heeft begrepen wat hij heeft getekend, kan met zijn ondertekening van eender welke document redelijkerwijze geen rekening worden gehouden.

In casu is er geen enkele indicatie aanwezig dat verzoeker de Nederlandse of een andere taal dan de Albanese taal naar voldoende zou beheersen om deze te begrijpen, zodat hij – dit is het logisch gevolg hiervan- ook niet wetens en willens kan hebben ingestemd met de inhoud van het door hem ondertekende document.

9.

De vermelding op de bestreden beslissing (stellende dat verzoeker verklaart gehoord te zijn) is van nul en generlei waarde, om reden dat deze vermelding is gemaakt in een taal welke verzoeker niet verstaat en terwijl geen tolk aanwezig was.

Dat men (= verwerende partij) de vreemdeling (in casu verzoeker) documenten doet tekenen die hij eenvoudigweg niet begrijpt/ kan begrijpen, en hem in de beslissing zelfs bepaalde zaken doet “verklaren” en ondertekenen die hij niet eens begrijpt (bij gebreke aan vertaling/ tolk) is een rechtsstaat volstrekt onwaardig en is zeer bedenkelijk te noemen, en zou zelfs als een strafbaar handelen worden beschouwd (= oplichting, bedrog, misbruik van vertrouwen,...)

De totstandkoming van de beslissing is m.a.w. bedrieglijk en derhalve manifest onredelijk te noemen.

10.

Indien een tolk aanwezig was geweest, had verzoeker naar behoren zijn standpunt kenbaar hebben kunnen maken

- m.b.t. de omstandigheden waarin hij in het bezit is gekomen van de betreffende fiets en kon hij bijv. standpunt innemen over zijn vermeende schuld en de nodige en nuttige feitelijke toelichting verschaffen, nl. dat hij deze fiets in geen geval op bedrieglijke wijze heeft weggenomen, doch wel dat hij deze heeft gekocht van een derde voor de prijs van 200 EUR, in contanten voldaan;

- m.b.t. zijn verblijfsadres op Belgisch grondgebied, alwaar hij sedert aanvang onafgebroken (en niet-ondergedoken) verblijft;

Zonder evenwel ook maar de minste mogelijkheid aan verzoeker te bieden om zijn feitelijk standpunt terzake kenbaar te maken en zijn argumenten c.q. verdediging te formuleren m.b.t. de hem ten laste gelegde fietsdiefstal, wordt door verwerende partij zondermeer aangenomen dat het verzoeker geweest is die de betreffende fiets heeft gestolen en zulks louter op grond van een niets-om-het-lif-hebbend RAAVIS-verslag waaruit hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker werd aangetroffen in bezit van de fiets (= gestald aan de voorgevel van de brasserie waar hij iets aan het drinken was).

Ook werd terzake niet het minste onderzoek gevoerd naar de verblijfplaats van verzoeker, en verzoeker werd hieromtrent ook niet gehoord.

Een (manifeste) schending van het algemeen beginsel van het hoorrecht dient aldus te worden aangenomen.”

2.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

2.4. Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet gehoord werd in een taal die zij begrijpt en zij aldus haar standpunt niet heeft kunnen kenbaar maken.

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij op 2 oktober 2022 wel degelijk werd gehoord door een politieambtenaar. Verzoekende partij verklaarde ongehuwd te zijn en één broer in België te hebben. Zij maakte geen gewag van enige medische problematiek die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staat. Uit haar antwoorden blijkt dat verzoekende partij, die blijkens het administratief verslag zowel Engels als Albanees spreekt, wel degelijk de haar gestelde vragen begreep. Indien de verzoekende partij immers de vragen niet zou begrepen hebben, dan zou de politie haar verklaringen inzake onder meer haar familiale situatie niet kunnen genoteerd hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt met haar betoog evenwel niet aannemelijk dat zij nieuwe, relevante, informatie kon verstrekken die verwerende partij er kon van weerhouden vast te stellen dat zij in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, zijnde een geldig paspoort en geldige verblijfstitel.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet voorziet dat verwerende partij, tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen, het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, wanneer deze vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort of enig geldig verblijfsdocument. Dit motief op zich volstaat in beginsel ter onderbouwing van de bestreden beslissing.

De kritiek van verzoekende partij over het motief inzake de schending van de openbare orde, meer bepaald waar zij betwist een fiets gestolen te hebben, is gericht tegen een overtollige motivering nu het motief dat zij in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste documenten een determinerend motief betreft dat de bestreden beslissing kan schragen.

Ook waar zij nog betoogt dat zij een verblijfsadres heeft in België waar zij onafgebroken en niet-ondergedoken verblijft moet de Raad opmerken dat dit hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de wettelijk voorziene termijn. Conform artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet stelt de verwerende partij dan ook terecht vast dat er een risico op onderduiken bestaat. Dit volstaat om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven.

Verzoekende partij toont gelet op voorgaande dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.6. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen of beginselen aannemelijk.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER